

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/48515 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 27 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 februari 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aan appellant verleende verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd ingetrokken en appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 30 september 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2007, verzonden op 29 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, doch bepaald dat de rechtsgevolgen ervan in stand blijven. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ten aanzien van het hoger beroep tegen de uitspraak op het beroep, voor zover gericht tegen het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de ongewenstverklaring, wordt het volgende overwogen.

2.1.1. In grief 3 klaagt appellant, voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op zijn beroepsgrond dat het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de ongewenstverklaring in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, aangezien sprake is van een ongerechtvaardigde inmenging in het recht op eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven.

2.1.2. De rechtbank is, in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, niet ingegaan op deze beroepsgrond.
De grief slaagt.

2.2. Ten aanzien van het hoger beroep tegen de uitspraak op het beroep, voor zover gericht tegen het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de intrekking van de verblijfsvergunning, wordt ambtshalve het volgende overwogen.

2.2.1. Ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 van die wet geen rechtmatig verblijf hebben.

2.2.2. De ongewenstverklaring van appellant duurde ten tijde hier van belang voort. Uit de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2006 in zaak no. 200510434/1 (JV 2006/347) vloeit voort dat appellant geen belang had bij het door hem ingestelde beroep, voor zover gericht tegen het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de intrekking van de verblijfsvergunning, aangezien dat nimmer tot rechtmatig verblijf kon leiden. De rechtbank had om die reden dan ook het beroep in zoverre niet-ontvankelijk moeten verklaren.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen daartegen voor het overige is aangevoerd, behoeft geen bespreking.

De Afdeling zal de zaak voor zover het betreft het beroep, voor zover gericht tegen het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de ongewenstverklaring, met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep, voor zover gericht tegen het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de intrekking van de verblijfsvergunning, alsnog niet-ontvankelijk verklaren, nu niet is gebleken dat de ongewenstverklaring thans niet voortduurt.

2.4. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van die kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 27 maart 2007 in zaak no. AWB 05/48515;
- III. wijst de zaak voor zover het betreft het beroep, voor zover gericht tegen het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de ongewenstverklaring, naar de rechtbank terug;
- IV. verklaart het beroep, voor zover gericht tegen het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de intrekking van de verblijfsvergunning, niet-ontvankelijk;
- V. stelt de door appellant in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten;
- VI. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 214,00 (zegge: tweehonderdveertien euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

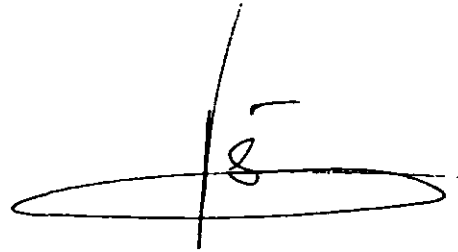
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 juli 2007

418

Verzonden: **13 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

H

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 05 / 48515

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 27 maart 2007

in de zaak van:

geboren op van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. D. Gürses, advocaat te Utrecht,

tegen:

de staatssecretaris van justitie, voorheen de minister van Justitie, voorheen de minister
voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.A.B. van Steijn, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verweerder heeft bij besluit van 2 februari 2005 de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd, ingetrokken. Eiser is bij dit besluit ongewenst verklaard. Eiser heeft tegen het besluit op 22 maart 2005 bezwaar gemaakt en tevens verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.
- 1.2 Bij uitspraak van 14 juli 2005 (AWB 05 / 12705) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats de voorlopige voorziening afgewezen.
- 1.3 Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 30 september 2005 ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit op 28 oktober 2005 beroep ingesteld.
- 1.4 Verweerder heeft op 20 december 2006 een verweerschrift ingediend.
- 1.5 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 15 januari 2007. Eiser en verweerder zijn beiden vertegenwoordigd door hun gemachtigde. Tevens zijn verschenen de echtgenote van eiser en de kinderen.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

-
- 2.2 Ingevolge artikel 20, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) is onze Minister bevoegd een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te trekken.
- 2.3 Ingevolge artikel 22, eerste lid, aanhef en onder c, Vw kan een verblijfsvergunning worden ingetrokken indien de houder daarvan bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd, dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd. Ingevolge het tweede lid van artikel 22 Vw kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.
- 2.4 In artikel 3.98, eerste lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) is bepaald dat de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 20 Vw, op grond van artikel 22, eerste lid, onder c, Vw kan worden ingetrokken, indien de vreemdeling wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis een gevangenisstraf is opgelegd, en de totale duur van de straffen of maatregelen ten minste gelijk is aan de norm, bedoeld in artikel 3.86, tweede lid, Vb.
- 2.5 Artikel 67, eerste lid, Vw noemt een vijftal gronden voor ongewenstverklaring. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, Vw kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd, dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd.
- 2.6 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Eiser is op 1 mei 2000 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd zonder beperkingen. Deze vergunning is verleend met ingang van 20 oktober 1999, met een geldigheidsduur tot 1 oktober 2000. Op 22 oktober 2001 is eiser, na een daartoe ingediende aanvraag, in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd.
- 2.7 De rechtbank overweegt als volgt.
- 2.8 Ingevolge artikel 67, derde lid, Vw kan in afwijking van artikel 8 Vw de ongewenst verklaarde vreemdeling geen rechtmatig verblijf hebben.
- 2.9 Ingevolge de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling), onder andere van 22 december 2006 in zaak 200005335/1, heeft een vreemdeling geen belang bij een beroep tegen een besluit tegen de intrekking van een verblijfsvergunning, zolang deze ongewenst is verklaard, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Belang bij toetsing in rechte van de intrekking van een verblijfsvergunning, is bij samenloop daarvan met een besluit, waarbij de vreemdeling ongewenst is verklaard, eerst aan de orde, indien dat laatste besluit wordt vernietigd of ingetrokken, dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven, aldus de Afdeling.

- 2.10 De rechtbank stelt vast dat in casu de verblijfsvergunning is ingetrokken op grond van artikel 22, eerste lid, onder c, Vw. Vervolgens is eiser op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, Vw ongewenst verklaard.
- 2.11 Volgens de letterlijke tekst van artikel 67, eerste lid, onder b, Vw is de toepassing van deze b-grond niet beperkt tot vreemdelingen die over een verblijfsvergunning en derhalve rechtmatig verblijf beschikken. In de parlementaire geschiedenis en in B1/2.2.4.4 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc), zoals dat gold ten tijde van het bestreden besluit, wordt echter aangegeven dat deze grond (eerst) aan de orde komt na beëindiging van eerder genoten rechtmatig verblijf. Met andere woorden, slechts als intrekking van de vergunning mogelijk is (volgens de normen van de glijdende schaal van artikel 3.86 Vb) en derhalve daarmee het rechtmatig verblijf is beëindigd, kan de discretionaire bevoegdheid tot ongewenstverklaring op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, Vw aan de orde komen.
- 2.12 Derhalve is de rechtbank van oordeel dat, anders dan in eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling, voor de vaststelling of verweerder in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van zijn bevoegdheid op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, Vw, allereerst het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd dient te worden getoetst.
- 2.13 Niet in geschil is dat verweerder, kijkend naar de periode van rechtmatig verblijf, eiser met toepassing van de glijdende schaal ongewenst kon verklaren. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder rekening had dienen te houden met de bijzondere omstandigheid dat eiser voorafgaande aan de hem verleende verblijfsvergunning op grond van de 'witte illegalen-regeling' langdurig in Nederland heeft verbleven welk verblijf voorwaarde was voor zijn verblijfsaanvaarding. Eiser stelt zich voorts op het standpunt dat de stelling van verweerder dat bij de toepassing van de glijdende schaal van artikel 3.86 Vb rekening is gehouden met de duur van het verblijf van eiser en met de aard en de ernst van het misdrijf, zodat de persoonlijke omstandigheden reeds zijn 'verdisconteerd' in de glijdende schaal, onjuist is. Hiervan is in het bestreden besluit niet gebleken.
- 2.14 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd terecht is ingetrokken en eiser terecht ongewenst is verklaard. Eiser is door de meervoudige strafkamer van de rechtbank 's-Gravenhage bij onherroepelijk geworden vonnis van 15 december 2000 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 110 dagen en bij onherroepelijk geworden vonnis van 24 september 2003 van de meervoudige strafkamer van de rechtbank 's-Gravenhage veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden. Hij is vanaf 20 oktober 1999 in het bezit van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Gebleken is dat hij ten tijde van het plegen van het eerste delict op 5 juni 2000 ongeveer 7,5 maanden rechtmatig verblijf had en op het moment van het plegen van het tweede delict op 5 juni 2003 ongeveer 3 jaar en 7,5 maanden rechtmatig verblijf had. De totale duur van de aan eiser opgelegde (onherroepelijke) gevangenisstraffen bedraagt 27 maanden en dit totaal stijgt uit boven de toepasselijke beleidsnorm van 9 maanden van de glijdende schaal van artikel 3.86, tweede lid, Vb. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de totale lengte van eisers verblijf in Nederland reeds verdisconteerd is in de in het bestreden besluit genoemde glijdende schaal.

2.15 De rechtbank volgt dit standpunt van verweerder niet. Bij toepassing van de glijdende schaal wordt immers slechts de periode van rechtmatig verblijf afgewogen tegen de ernst van de gepleegde delicten. Per definitie wordt bij de toepassing van de glijdende schaal niet gekeken naar de periode van eisers illegaal verblijf voorafgaande aan de verblijfsvergunning. Verweerder heeft door te verwijzen naar de glijdende schaal slechts rekening gehouden met de periode van rechtmatig verblijf en in het bestreden besluit niet naar voren laten komen dat hij in zijn afweging heeft betrokken dat eiser voor zijn verblijfsvergunning langdurig illegaal, maar wel geregistreerd bij de Gemeentelijke Basisadministratie en werkend bij diverse bedrijven, in Nederland verbleef. Het besluit is in die zin onvoldoende gemotiveerd.

2.16 Verweerder heeft ter zitting verwezen naar de overweging in het bestreden besluit waarin wordt verwezen naar rechtsoverweging 7.2 in de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 14 juli 2005, ten aanzien van het illegale verblijf, in welke overweging de motivering dient te worden gelezen voor het feit dat geen betekenis is toegekend aan de periode van illegaal verblijf voorafgaande aan de vergunningverlening.

De voorzieningenrechter overweegt in rechtsoverweging 7.2, laatste zin, dat het voorafgaande verblijf, hoezeer dit ook niet illegaal was in de zin van andere wetgeving, niet als achteraf gelegaliseerd in de zin van de toenmalige Vreemdelingenwet of de Vreemdelingenwet 2000 kan worden aangemerkt.

In het bestreden besluit staat op bladzijde 2, derde alinea, het volgende. "Nu de voorzieningenrechter zich bij uitspraak van 14 juli 2005 tevens inhoudelijk over de gronden van bezwaar heeft uitgesproken, wordt de uitspraak bij de beoordeling van het bezwaar betrokken". Naar het oordeel van de rechtbank kan op grond van deze overweging niet worden aangenomen dat de motivering van de voorzieningenrechter door verweerder is overgenomen in het bestreden besluit.

2.17 De rechtbank zal het beroep dan ook gegrond verklaren wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht en het bestreden besluit vernietigen.

2.18 De rechtbank zal echter, met toepassing van artikel 8:72, derde lid, Awb bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven. Redengevend hiervoor is dat de motivering in het toekomstige besluit gelijk zal zijn aan hetgeen de voorzieningenrechter, zoals aangegeven onder rechtsoverweging 2.16, heeft overwogen, welke motivering verweerder aan zijn besluit ten grondslag had willen leggen. De rechtbank is van oordeel dat hieruit blijkt dat verweerder aan de periode van het illegale verblijf in Nederland van eiser geen dusdanig betekenis zal toekennen, dat dit van invloed is op de glijdende schaal. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt kan stellen.

2.19 Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder eiser vervolgens, na intrekking van de verblijfsvergunning, op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, Vw ongewenst kunnen verklaren.

2.20 In dit geval ziet de rechtbank aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten, zulks met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht. De kosten zijn op voet van het bepaalde in het bovengenoemde Besluit vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

zaaknummer: AWB 05 / 48515

5

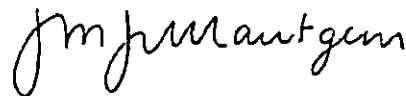
2.21 Uit de gegrondverklaring volgt dat verweerder het betaalde griffierecht ad € 138,- dient te vergoeden.

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep van 28 oktober 2005 gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit van 30 september 2005;
- 3.3 bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser moet voldoen;
- 3.5 wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 138,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Janse van Mantgem, rechter, en op 27 maart 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van M.J.E. de Jong, griffier.

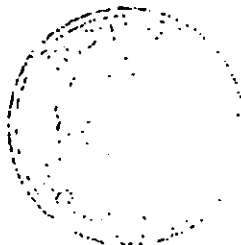

Afschrift verzonden op: 29 MAART 2007

Coll: MHZ

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Griffier (RAI)
's-Gravenhage

SCHOOLPLEIN

ADVOCATEN

secretariaat
Els Oostrum
Lony Peeters

mr R. Vleugel
mr S. Spans
mr J. M. (Hans) Langenberg
mr D. Gürses
mr W. Boelens
mr J. E. Jalandoni
advocaten en procureurs

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl
www.schoolpleinadvocaten.nl

Correspondentie uitsluitend.
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

2484

B 24 APR 2007

ZAACNR. 20070287411V2

AAN PW DE-V2-BONT

BEHANDELD: DD: PAR:

Raad van State
Afdelings Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingen
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Per fax 070-3651380 en Falk

ons kenmerk

/MvJ

uw kenmerk

Utrecht

24 april 2007

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake

, appellant, geboren op , van Turkse nationaliteit thans woonachtig te , in deze zaak woonplaats kiezend te Utrecht aan het Schoolplein 5 A op het kantoor van Mr. D. Gürses, die in deze hogere beroepsprocedure bepaaldelijk is gevolmachtigd voor hem op te treden

tegen

De Staatssecretaris van Justitie voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder, gevestigd te Den Haag.

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de President van de Rechtbank te Arnhem, d.d. 27 maart 2007, verzonden d.d. 29 maart 2007, gewezen onder nummer AWB 05/48515, welke hierbij wordt overgelegd.

GRIEVEN

Grief 1

Ten onrechte is de rechtbank de mening toegedaan dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven met toepassing van artikel 8:72 derde lid Awb. Daartoe voert appellant het volgende aan. De rechtbank verwijst in dit geval naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van 14 juli 2005 en concludeert dat verweerder die motivering aan zijn besluit ten grondslag had willen leggen en dat het toekomstige besluit gelijk zal zijn. Appellant is van mening dat de uitspraak van de voorzieningenrechter een voorlopig oordeel is, en dat de beroepsrechter de door appellant naar voren gebrachte beroepsgronden in zijn oordeel had dienen mee te wegen. Appellant is van mening dat de enkele verwijzing naar de uitspraak van de voorzieningenrechter onvoldoende is om de beroepsgronden te weerleggen. Naar het oordeel van appellant kan op grond van deze overwegingen niet worden aangenomen dat de motivering die de rechtbank aan zijn uitspraak ten grondslag legt afdoende is. Appellant is van mening dat daarmee het fairplay-beginsel geschonden is.

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Pagina 2

Grief 2

De rechtbank heeft naar de mening van appelland ten onrechte en in strijd met de wetsgeschiedenis de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand gelaten.

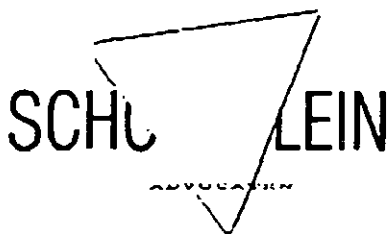
Appelland is van mening dat uit de wetsgeschiedenis moge blijken dat de rechtbank van deze bevoegdheid in beginsel alleen gebruik mag maken als na de vernietiging rechtens een beslissing mogelijk is. Appelland is van mening dat dit in casu niet aan de orde is. Appelland is van mening dat juist in het kader van belangenafweging de omstandigheid dat appelland voordat aan hem een vergunning tot verblijf werd verleend langdurig verblijf heeft gehad in Nederland, betrokken had moeten worden. Appelland is van mening dat verweerder met inachtneming van de uitspraak van de voorzieningenrechter niet tot het bestreden besluit had kunnen en mogen komen.

Grief 3

De rechtbank heeft gesteld dat verweerder aan de periode van het illegaal verblijf van appelland in Nederland geen dusdanige betekenis zal toekennen dat dit van invloed is op de glijdende schaal. Appelland is van mening dat de rechtbank een eigen interpretatie heeft gegeven die feitelijk onjuist is en in strijd is met de huidige jurisprudentie. De conclusie die de rechtbank heeft genomen kan niet afgeleid worden uit het dossier van betrokkene. Appelland stelt dat de conclusie van de rechtbank niet strookt met hetgeen hij in de beroepsfase heeft gesteld, namelijk dat er rekening moet worden gehouden met de lange periode die eiser voorafgaand aan de afgifte van een verblijfsvergunning heeft doorgebracht in Nederland, en dat verweerder anders dan met een verwijzing naar de glijdende schaal, noch in het bestreden besluit noch anderszins naar voren heeft laten komen dat hij in zijn afweging heeft betrokken dat eiser voor zijn verblijfsvergunning langdurig verblijf in Nederland heeft gehad. Zowel ten aanzien van de intrekking van de verblijfsvergunning als ten aanzien van de ongewenstverklaring heeft verweerder geen althans onvoldoende rekening gehouden met de semi-legale periode van eiser in Nederland en deze onvoldoende in de belangenafweging meegewogen.

Appelland heeft gesteld dat verweerder appellands eerdere verblijf in Nederland, de inschrijving in de GBA te Den Haag in 1988, volledig genegeerd heeft. Appelland is in 1987 Nederland in gereisd. Het gezin van appelland is een jaar later Nederland binnengekomen. Het gezin vestigde zich in de Gemeente Den Haag, waar zij vanaf die datum bij de GBA ingeschreven staan. Het gezin is nooit Nederland uitgezet. Appelland heeft sinds zijn komst naar Nederland bij diverse bedrijven gewerkt. In het jaar 1996 heeft hij een beroep gedaan op de zogeheten witte-illegalen-regeling, welk verzoek in het jaar 1999 is gehonoreerd. Ten onrechte wordt in de beschikking niets vermeld over deze semi-legale verblijfstatus van eiser. Uit de overgelegde uitspraak van de rechtbank van Amsterdam 28 juni 2006 AWB 05/35916 (appelland verzoekt de inhoud van deze uitspraak hier als herhaald en gelezen te beschouwen) blijkt dat de rechtbank van oordeel is dat verweerder bij de belangenafweging niet heeft betrokken de omstandigheid dat eiser voordat aan hem een vergunning tot verblijf was verleend, langdurig verblijf op een boortje binnen het Nederlandse continentale plat heeft gehad, zonder een verblijfsvergunning en zonder een werkvergunning. In de zaak van appelland dient ook zijn feitelijke verblijf in Nederland voordat aan hem een vergunning tot verblijf was verleend in de belangenafweging te worden meegenomen.

Appelland heeft gesteld dat het bestreden besluit een inbreuk op het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven vormt zoals vastgesteld in het artikel 8 EVRM. Verbreking van gezinsbanden en gedwongen terugkeer van | naar Turkije heeft zeer

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Pagina 3

ingrijpende gevolgen voor de opgroeiende kinderen van eiser. Appellant heeft gesteld dat de voorzieningenrechter onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de belangen van betrokkenen in Nederland. Onbegrijpelijk is de stelling van de voorzieningenrechter dat "voor zover het gezin zich niet meer in Turkije zou kunnen vestigen, is er geen enkele grond om aan te nemen dat zij niet tijdelijk in Turkije zouden kunnen verblijven". Wat er dan overblijft van de uitoefening van het gezinsleven interesseert de voorzieningenrechter kennelijk niet meer. Appellant is van mening dat er dan geen sprake meer zal zijn van behoorlijk uitoefenen van een gezinsleven. Er zijn objectieve belemmeringen gelegen in het feit dat noch de echtgenote van eiser (die haar Turkse nationaliteit heeft verloren toen zij de Nederlandse nationaliteit verkreeg) noch de kinderen in staat zijn om terug te keren naar het land van herkomst. Voorts hebben appellant en zijn gezinsleden door hun verblijf hier en door hun opvoeding en sociale netwerk een sterke band met Nederland. De kinderen zijn in Nederland naar school gegaan en beheersen dan ook de Nederlandse taal. De banden van appellant en zijn gezin met Nederland zijn groot. De hele familie woont in Nederland. Appellant zou bij terugkeer in Turkije van sociaal-maatschappelijke contacten verstoken zijn. Hij kan aldaar bij niemand terecht en heeft er niets.

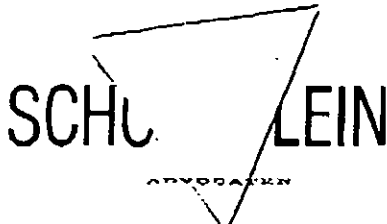
Appellant en zijn gezinsleden hebben zich na een verblijf van 19 jaar vertrouwd gemaakt met de hier geldende zeden en gewoonten. Er is sprake van een behoorlijke integratie in de Nederlandse samenleving. Zijn vrouw en kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit. Een ongewenstverklaring van eiser heeft verstrekkende consequenties voor het gezin. Een terugkeer naar het land van herkomst mag, gelet op zijn integratie, gelet op het feit dat hij vader is van twee minderjarige kinderen voor wie hij qua zorg en opvoeding verantwoordelijk is, niet van hem worden gevergd.

Appellante heeft gesteld dat het bestreden besluit niet althans onvoldoende is getoetst aan de criteria die zijn geformuleerd in het arrest van tegen Zwitserland van het Europese hof waarbij o.a. is bepaald dat de ernst en aard van het gepleegde misdrijf, het tijdsverloop sinds het misdrijf en de gedragingen gedurende die tijd, het feitelijke verblijf in Nederland, het gezinsleven en de objectieve belemmering om het gezinsleven buiten Nederland behoorlijk uit te kunnen oefenen in voldoende mate in de belangenafweging meegewogen moeten worden.

Ten onrechte heeft de rechtbank de bovengenoemde en andere beroepsgronden niet althans onvoldoende in zijn uitspraak betrokken.

Ten onrechte heeft de rechtbank deze stellingen terzijde geschoven. Appellant is van mening dat in de bezwaarfase en later in beroep bepaalde zaken niet goed althans onvoldoende aan de orde zijn geweest die uiterst belangrijk waren voor de zaak. Indien de omstandigheden goed waren uitgezocht, dan had verweerder waarschijnlijk anders over de zaak geoordeeld. Met name nu de bestreden beschikking slechts verwijst naar de uitspraak van de voorzieningenrechter die duidelijk nog feitelijke onvolledigheden vertoont, had verweerder niet mogen besluiten om af te zien van het horen van betrokkene. Derhalve is er geen sprake van een op voorhand kennelijk ongegrond bezwaarschrift.

Voorts is appellant van mening dat de uitspraak in strijd is met de bepalingen van EVRM met name de artikelen 3, 5, 6, 7, 13 en 8 en protocol 4 en 11. Appellant is van mening dat artikel 19 paragraaf 7 en 8 van de European Social Charter, artikel 3 van de European Convention on Establishment, artikel 9 van de European Convention on the Legal Status of Migrant Workers en artikel 26 van het IVBPR, art. 1, 3 en 16 van het CAT

SCHULEIN

Schoolplein SA
3581 PX Utrecht

Pagina 4

en artikel 1 van het IVRK zijn geschonden. Appellant is voorts van mening dat de uitspraak in strijd is met de bepalingen van richtlijn 2004/83/EG van de Raad. De rechtbank heeft ten onrechte de beslissing niet getoetst aan eenieder verbindende voorschriften van internationale bepalingen.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op zijn stelling dat een Staat op humanitaire gronden inbreuk op fundamentele rechten dient te voorkomen. Appellant is van mening dat de rechtbank door de bestreden uitspraak te doen appellant in een onmogelijke positie heeft gebracht, waardoor hem een menswaardig leven ontnomen wordt.

Appellant is van mening dat de hiervoor bedoelde verdragen en Europese verordeningen dergelijke inbreuken dienen te voorkomen. Ten onrechte heeft de rechtbank daar onvoldoende betekenis aan toegekend.

Appellant stelt aldus dat deze uitspraak in strijd is met bovengenoemde internationale verdragen en overeenkomsten en nationale wet- en regelgeving en jurisprudentie.

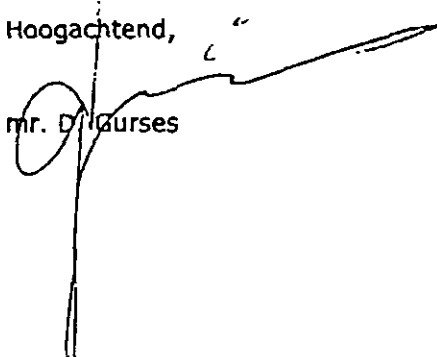
Voorts stelt appellant dat door zijn geval inhoudelijk onvoldoende te behandelen en de bijzondere omstandigheden waarin hij zich bevindt niet te toetsen, de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan alle argumenten die in deze procedure tot op heden naar voren zijn gebracht.

Wellicht ten overvloede meldt appellant dat de volmacht van zijn gemachtigde betrekking heeft op het instellen van het hoger beroep en dat zijn gemachtigde bepaaldelijk gemachtigd is en is geweest om in de procedures met inbegrip van onderhavige als gemachtigde op te treden.

CONCLUSIE

Appellant concludeert op grond van het bovenstaande tot vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank te Haarlem voorzover het betreft de instandhouding van de rechtsgevolgen, te bepalen dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van uw uitspraak en verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

mr. D. Gurses